

Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól!

Ámen

Isten igéje ma Pál apostolnak az Efezusbeliekhez írott levele második fejezetéből szól hozzánk a 4-10. versekben:

De Isten, gazdag lévén irgalomban, az ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett, hogy minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett Krisztussal együtt – kegyelemből van üdvösségetek! – és vele együtt feltámasztott, és a mennyei világba ültetett Krisztus Jézusban, hogy megmutassa az eljövendő világban kegyelmének mérhetetlen gazdagságát irántunk való jóságából Krisztus Jézusban. Hiszen kegyelemből van üdvösségetek hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék. Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.

Kedves Testvérek!

Furcsa érzés megint itt állni, szemben egy élettelen, kamerával, nem látva titeket, mégis Istenbe vetett hittel reménykedve lelki közösségünkben, együtt létünkben a vasárnapi istentisztelet idején.

„Mert ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.“

Furcsa érzés megint itt állni, szemben egy élettelen kamerával, és közben naponként megtapasztalni, mennyire igaza van a kis történetnek, ami most sokszor felbukkan képernyőmön. Bár több változatban, de azonos gondolattal. Az egyik verzió egy régi uralkodóról szól, aki le akart számolni a keresztyénséggel, ezért bezáratta a város templomát, de azt kellett megtapasztalnia, hogy minden háznál imádkoznak, így egy templom helyett ezret teremtett.

Furcsa érzés megint itt állni, szemben egy élettelen kamerával, azért is, mert régi tervek, emberi számítások szerint nekem most Lausanne-ban kellene állnom a gyülekezet előtt, hogy átadjam mindazt, amit az Úr igéjéből, az Ő Szentlelke segítségül hívásával, reménnyel megértettem.

De mennyi minden van még, aminek másként kellett volna történnie emberi számítás szerint. Abban a másik világban a közvetlenül mögöttünk lévő napokban Avignonban, Nimes-ben barangoltam volna, majd a hugenották útvonalát követve tértem volna vissza Genf-be. Persze, abban a másik világban mindenkinek meg lett volna a terve arra, hogy mit csinál. Ki dolgozott volna, ki tanult volna, ki utazott volna. Mégis érdekes tapasztalat volt számomra, hogy miközben másokkal beszélgetve óhatatlanul felmerül a „Mi maradt el az életünkben?“ kérdés, mégsem ezen van a hangsúly. Sokkal inkább a pillanatnyi feladatok, illetve a jövő bizonytalansága, valamint a jövőbeni tervek foglalkoztatják most főként az embereket.

Ilyen hangulatban érdemes megállnunk, és újra végigolvasni ezeket a sorokat. Mi az, amit a legtöbbször olvashatunk? Isten kegyelme. Amihez még nyugodtan hozzávehetjük az irgalom, a jóság és a szeretet szavakat. Pál fenekestől forgatja fel annak a világnak a szokásait, értékrendjét, amelyben élt. Emlékezzünk vissza az Apostolok Cselekedeteire, éppen Efezus volt az a hely, ahol komoly zűrzavar támadt - látszólag Artemisz istennő tekintélyét, valójában az ottani kultuszból élő ötvösök anyagi érdekeit féltve -, és ez a zűrzavar „az egész városra kiterjedt“. Ám itt és most, ha az értékrend felborítását említem, nem is kifejezetten az ilyen eseményekre gondolok. Hanem arra, hogy Pál apostol börtönleveleinek egyike ez, ahogy a szakirodalomban emlegetik, mivel néhány mondatából kiderül, Pál éppen fogságban van, amikor ez a levél megfogalmazódik. Bezárva, sokkal inkább megfosztva személyes szabadságától, mint ahogy mi azt megéljük, mégis a megváltás, a feltámadás bizonyosságában. Talán éppen a római fogságban, amikor földi és fizikai értelemben élete felől sem lehetett bizonyos, mégis az eljövendő világ bizonyosságában.

Sőt, éppen a helyzet adja a legnagyobb kontrasztot. Pál életének azt az időszakát, amikor emberi értelemben szabad volt, szabadon élt és cselekedett, most úgy ítéli meg, mint szolgaságot, bűnt, és halált.

Ti is halottak voltatok vétkeitek miatt, én is halott voltam, én is rab voltam, az érzékek és a test kívánságainak rabja, a harag fia - mondja. De most Isten életre keltett Jézus Krisztusban, és mennyei világba ültetett Jézus Krisztusban.

Igen, előbb a háromszor is előforduló kegyelem szót emeltem ki, holott valójában, ha szigorúan vesszük a statisztikai adatokat, akkor Krisztus neve áll az élen, hiszen ebben a néhány sorban négyszer hangzik el. Így is van rendjén, hogy Ő a mi életünk középpontja, iránytűje, meghatározója.

Pálhoz hasonlóan mi elmondhatjuk, halottak voltunk, a harag fiai, a bűn rabjai. De immár megváltottak vagyunk, és ezt nem saját érdemünkből értük el, nem jó cselekedeteinkkel.

Igen, Pál is beszél tervekről, majd ezután bekövetkező cselekedeteiről, méghozzá kifejezetten jó cselekedeteiről. De ezeket a cselekedeteket az Úr teszi lehetővé, ő munkálja bennünk. Valójában, amikor teljesítjük az Ő akaratát, Ő cselekszik.

Pál kifejezésével azért így, hogy senki ne dicsekedhessen. Mennyire más volt ebben is az apostol tanítása, mint a kor emberi szokása. Többé-kevésbé akkor beszél a dicsekvés feleslegességéről, értelmetlen, haszontalan voltáról, amikor az emberek az életüknél is fontosabbnak tartották, hogy jó hírük, nevük fennmaradjon, amikor Horatius azt írja: Áll ércnél maradóbb művem, emelkedett emlékem.

Mi pedig rácsodálkozhatunk, mennyire nem változik az emberi természet, ma is alaptermészetünk szerves része a büszkélkedés, a dicsekvés. Felmenőkkel és gyermekekkel, unokákkal, munkával tu-

dással és pénzzel, vagy, amivel éppen lehet. Még a jó sem elég jó magában, ha azt nem mondhatjuk el valaki másnak. Miképpen abban a régi viccben, amiben hajótörés után egy amúgy paradicsomi, de lakatlan szigeten együtt marad egy gyönyörű nő és egy férfi, majd a férfi néhány hét után arra kéri a nőt, kicsit beszélgessenek úgy, mintha a nő a férfi egyik régi barátja lenne, és ezért hadd szólíthassa Marcinak. Amikor a nő ebbe beleegyezik, akkor a férfi azt mondja neki: És képzelj Marci, egy gyönyörű nővel élek hetek óta egy paradicsomi szigeten.

Csakhogy miközben olyasmivel dicsekszünk, ami az esetek egy jelentős részében valójában nem a mi érdemünk, aközben a meg nem valósult terveket igyekszünk eltávolítani magunktól. Sokszor mondjuk ember tervez, Isten végez. Ilyenkor valójában emberi tervekről, emberi vágyakról, emberi cselekvésekről beszélünk. Még talán a kudarc élmény is benne van ebben a mondásban, ha valami nem úgy sikerül, ahogy mi elképzeltük. Holott Isten alkotott minket, méghozzá olyannak, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített. Sokkal régebbi, sokkal pontosabb, sokkal értékesebb terv ez, mint amit ember ki tud gondolni. Mert alapja, és egyben célja, a kegyelem, az irgalom, a szeretet.

Jézus Krisztusban válik lehetségessé, hogy ne egymás hibáit, bűneit nézzük, hogy ne a másik gyengeségeivel foglalkozzunk, ne ellenséget fedezzünk föl mindenkiben, hanem a felebarátot, a testvért. Jézus Krisztus az, aki nem elválaszt, hanem összeköt minket.

Mindegy, hogy Genfben, Lausanne-ban, Floridában, Párizsban, Magyarországon olvassuk, hallgatjuk az Úr igéjét, valójában együtt lehetünk lélekben, hitben, jó cselekedetben.

Hajtsuk meg fejünk az Úr kegyelme ismeretében, hogy elvégezhesse bennünk is azt, amit már előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.

Ámen